

Kirke- nyt

Skellerup og Ellinge sogne

NR. 1

JANUAR - FEBRUAR - MARTS 1992

12. ÅRGANG

BEMÆRK

Indvielse af konfirmandhus

søndag den 19. januar kl. 10,00 i
Skellerup kirke.

Biskop Vincent Lind prædiker.

Efter gudstjenesten indbydes til
en sammenkomst i vores nye kon-
firmandbygning.

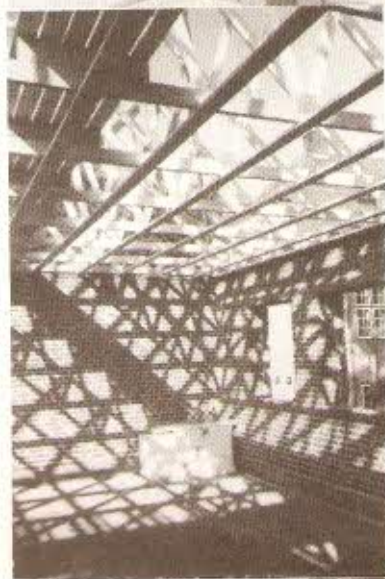
Der vil her blive lejlighed til at be-
sigtige nybyggeriet samt ombyg-
ningen af præstegården.

Vi håber, at mange i vore to sog-
ne vil deltage i dette arrangement,
så vi kan få en god dag med hyg-
gelig samvær.

Menighedsrådene

Fotografier fra konfirmandhusbyggeriet

Midfaste Søndag

Johs. 6, 35-51

Man er hvad man spiser. Slogan for bedre ernæring og dermed bedre og længere liv.

Og så er det interessant, for hvad er det så vi spiser? Det vil vi gerne vide, for vi har en stor og ubændig trang til at finde ud af, hvem vi så dog i grunden er.

Ja, vi spiser hinanden. Med stor og overlagt omhu æder vi hinanden op, ikke bare i ægteskaberne som Suzanne Brøgger jo kalder institutionaliseret kanibalisme, men overalt æder vi hinanden op, overalt hvor vi er sammen. I arbejde, i de råd og bestyrelser vi er, i vore vennekredse, ja, det begynder vel allerede i børnehaven. Vi gnasker lystigt løs på hinanden. Vi er gode knogleknusere. Vi æder hinandens fred, vi æder hinandens glæde, vi æder hinandens frihed op.

Og hvad bliver vi så til: Vi blir til tunge og urokkelige kødædere. Ved Jorden at blive, det tror vi tjener os bedst, når vi sidder der i vores magelige forædthed.

Mætte af næstes kød.

Men vor længsel siger os noget andet, turde vi blot lytte til, hvad vor længsel siger os, turde vi blot leve med vore drømme. Men hvordan når vi så frem til at lytte til vor længsel, at stå ved vore drømme?

Vi er midt i fastetiden. I dag er det midfaste. I dag skulle vi være dér, hvor fasten havde gjort os lettere, dér hvor drømme og syn blev synlige for os.

Men vi har glemt fasten i vores luther-

ske kirke. Vi har gjort alt til forstand og krop, sikre på at det vigtigste er og var, at ordet blev kød, tungt forædt protestantisk kød, der ikke kender til spægelse. Sikre på, at afholdenhed er en katolsk fadæse, som vi sandelig ikke skal gøre os skyldige i. Derfor er vi hjemløse i fastetiden, derfor betyder midfaste ikke, at syn og drømme bliver tydelige for os elendige kødædere. Derfor er ingen tid høj for os. Vort udsyn er jævnt og fladt, alt har samme værdi, alle dage er lige gode, og derfor er ingen rigtig gode. Feste kan vi ikke, for vi vil ikke faste, og vi blir som de børn, der sidder på torvene som hverken vil synge glædessange og danse glædesdans og som heller ikke vil sørge. Vor glæde blir aldrig høj og vor sorg aldrig dyb. Gråsynet blir vor horisont.

Men det var ikke derfor ordet blev kød, for at vi forædte skulle slå os ned i selvtilstrækkelig velnærethed. Men det hænder, at kød blir til ord, tvunget af nødvendigheden. Jøderne måtte rejse sig op fra deres fede kødgryder i Ægyptens land, de måtte gå ud i ørknen, men der i ørknen længtes de tilbage til de ægyptiske kødgryder, tilbage til deres slaveris belønning. Vi blir hvad vi spiser, spiser vi slaveriets brød blir vi slaver.

Men i ørknen fik de brød fra himlen. I fyrre år belæertes de dagligt, så de kan styre deres hunger og fyrre år tog det at gøre dem rede til at leve i et land, der flød med mælk og honning. Det kan

man kalde en ørkenvandring. Det kan siges at være en belæring for at vide, hvad forjættelsen så er, hvad den har for sig af glæde.

De fik englebød fra himlen og ved det holdt de sig i live, og de holdt forjættelsen i live på dette brød. For mannaen var tegnet på en fremtid hinsides sult og ørken.

Jesus har lige mættet de fem tusinde på det øde sted i Galilæa, og han har gjort djævelens fristelse til skamme, for djævelen troede jo, at han kunne bilde Jesus ind, at det ville give magt at give brød, men hvad er der vel ved at have magt over mætte slavesjæle.

Mennesket lever ikke af brød alene. Kødet skal kunne blive ord.

Og sådan skete det. Jeg er livets brød, sagde Jesus til dem. Jeg er det brød, der kom ned fra himlen, livets brød.

Det er Kristus tid. Derfor udvides betydningen. Tegnet blir større af Guds kropslige nærvær, tegnet får en ny betydning. Men de ser stadig ikke, mætte og tunge slave-sjæle som de er. Som deres forfædre rejser de sig igen mod Gud. Er det ikke bare tømreren Josefs søn, der står der, hvordan kan han så sige, at han er kommet ned fra himlen?

I ørkenen troede de heller ikke på Guds løfte og de hamstrede flittigt af mannaen, indtil de fik lært at slippe deres begær og at tro på Gud.

I Kristus tiden tager de forargelse af tegnets ringhed, et ringe menneske som de selv, ens med dem, og de ser ikke, at just deri er storheden. For de ser ikke, at de ved at ringeagte Jesus som Guds søn ringeagter alle guddommelige skabninger. De ser ikke, at her på det øde sted

rækkes der dem et tegn på, at forjættelsen er gået i opfyldelse, at de allerede er i det forjættede land hinsides ørkenen.

Det er stadig Kristus tid.

Det er Kristus tid nu.

Vi forarges stadig over Guds anselighed af Guds menneskelighed, og netop fordi vi forarges over det, der skulle være os kærest af alt, nemlig det menneskelige, netop derfor er det, at vi uden videre kan æde hinanden op. Netop derfor sidder vi mætte af hinandens kød og skælder ud.

Vi forarges over de usle tegn på det himmelske, der er iblandt os. Det er ikke nok synes vi. Ingenting er nok, synes vi. Men det er Kristus tid. Og han er tegnet på nærvær og evigt liv. Og han er her i sit tegn når ordet lyder. Her midt i vor ørken lader han os spise himmelbrød og drikke himmelvin, for at vi stopmætte kødædere kan vide om en anden virkelighed, en virkelighed hvor drøm blir til virkelighed og længsel til nærvær.

Måske hænder det kun at dette opdages efter lang og streng ørkenvandring. Måske kan du så få en erkendelse af, at du befinder dig i den tørre og fattige ørken, måske kan du finde ud af, hvad det er, du så bitterlig længes imod. Måske kan du se, at du aldrig når det forjættede land ved at æde din næstes kød.

De behøver heller ikke, for også i dag er det Kristus tid, og han byder dig selv sit legeme at spise og den spise er fra himlen, og derfor gør den dig så let, så du i tegnet ved, at du får lod og del i den himmelske virkelighed, så du aldrig mere skal hunge og tørste.

Helligtrekongerstid

Af Jens B. Olsen

Nu er vi kommet hjem
fra Betlehem
fra hyrder, vise mænd og okser,
og barnet ligger nu og vokser.

Nu er vi kommet hjem,
og det går frem
mod lyse dage og mod kolde,
hvor julevarmen skulle holde.

Nu er vi kommet hjem.
Nu venter dem,
som vi skal passe på og ære.
Vi er igen, hvor vi skal være.

Da vi var kommet hjem
fra Betlehem,
var krybbebarnet allerede
som Gud og mand til stede.

Menighedens spalte(r)

Denne plads er beregnet til læsernes indlæg. Meninger, oplevelser, gode ideer — kort sagt, sæt fantasien i sving! Send noget skriftligt eller ring, så sætter vi det på skrift. Tlf. 65 35 11 18, Skellerupvej 40, Lone Wellner Jensen. Indlæg kan også sendes til de to øvrige medlemmer af »Kirkenyt«s »redaktion« — Janne Kølleskov, Skellerup og Liss-Lotte Talbro, Ellinge.

Kirkeoplevelse i Californien

På opfordring vil jeg hermed fortælle om min kirkeoplevelse i Californien i sommeren 1991.

Jeg boede hos noget familie, som er 2. generation af emigranter af min fars familie. Det var meningen, at jeg skulle arbejde for at tjene lidt penge til mine studier og til mit ophold.

Ved middagsbordet startede man med bordbøn, og i bønnen blev der bl.a. sagt, at man håbede på at finde et job til mig.

I Amerika har folket et specielt forhold til deres kirke. Alene af den grund, at de selv skal betale for vedligeholdelsen af kirken plus løn til præsterne.

Jeg deltog i en gudstjeneste i Solvang, som er en »dansk« by med mange danske efterkommere.

Selve gudstjenesten foregik som i Danmark, men der var en udpræget forskel på starten. Kirken var fuld til sidste bæk. De to præster stod oppe i koret med front til kirkegængerne og fortalte på fornøjelig vis, hvad der var sket af diverse udflugter og forskellige arrangementer i ugens løb, samt hvad der skulle ske i den nærmeste tid.

Det var ligesom på en scene med to skuespillere, de supplerede hinanden,

gav hinanden små stikord og »stak« lidt til hinanden med charmerende fiffigheder. Aldeles ikke spor højtideligt, men meget fornøjeligt.

Derpå kom formanden for kirkekomiteen og redegjorde for kirkens økonomi. Hvad de havde fået ind af indtægter, og om en vietnamesisk familie, som denne kirke sponsorerede.

Herefter spurgte den ene af præsterne, om der var nogen besøgende til stede. En familie rakte hånden op, hvorpå præsten gik ned ad gangen til den række, hvor der var en besøgende. Præsten bød vedkommende velkommen i kirken og bad ham om at præsentere sig, og fortælle, hvilken familie han var på besøg hos. Vi var tre besøgende den dag. Den første var fra en nordstat, den næste var en dame fra Sæby. Jeg var den sidste, og også jeg blev nødt til at rejse mig og fortælle, hvor jeg kom fra, og hvem jeg besøgte.

Så begyndte selve gudstjenesten, som foregik på samme måde som i Danmark, men med den forskel, at der var to præster, som delte arbejdet mellem sig. Gudstjenesten foregik på engelsk. Den ene præst hed Jensen, men kunne ikke et ord dansk.

Der var forresten også den forskel, at *alle* gik til alters. Her var det praktisk med to præster, den ene havde brødene,

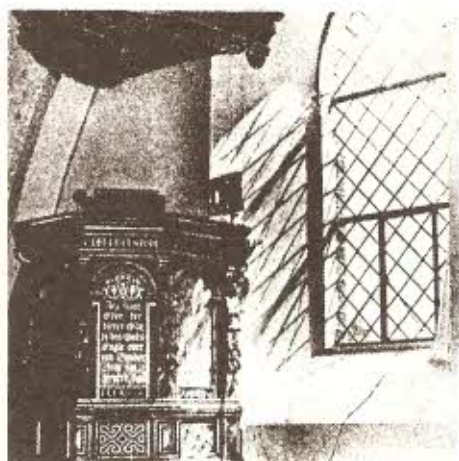
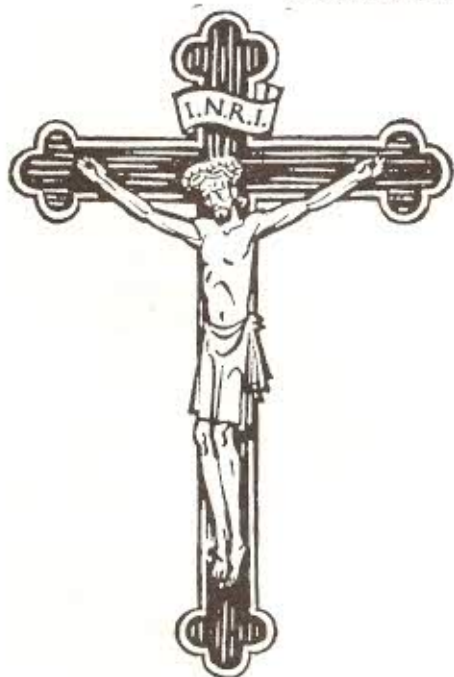
den anden vin. Kirkepersonalet havde meget travlt med at hente og bringe boller med nye og brugte glas.

Efter kirkegangen hilste vi på præsterne og gav vores bidrag (en pengegave), hvorefter vi gik ud på kirkepladsen, hvor vi fik en kop kaffe og et stykke kage. Man stod op og snakkede sammen i smågrupper.

Foruden kirken var der et forsamlingslokale. Imellem de to bygninger, var der en bod, hvor man kunne købe grøntsager og frugter, som folk havde skænket kirken fra deres egen avl. Pengene, der kom ind, blev brugt til kirkens drift.

Efter cirka et kvarters tid hilste vi af, ønskede hinanden en god søndag og kørte hjem. Denne kirkegang i Solvang var en helt speciel oplevelse under mit ophold i Californien.

Frank Hansen

Med børnehaveklassen i Skellerup kirke

Hvad er det, der hænger der oppe på væggen?

— Det er et kors, og det er Jesus, der hænger på korset.

Hvordan udstopper man sådan et menneske?

— Han er ikke udstoppet. Figuren er lavet af træ eller gips.

Hvad er det der ovre?

— Det er prædikestolen. Der står præsten og taler til de folk, der er i kirken.

Hvad skal hun så bruge springbrættet til?

Hvad er det for en lille kirke?

Det er et kapel.

Der kan da ikke være ret mange derinde.

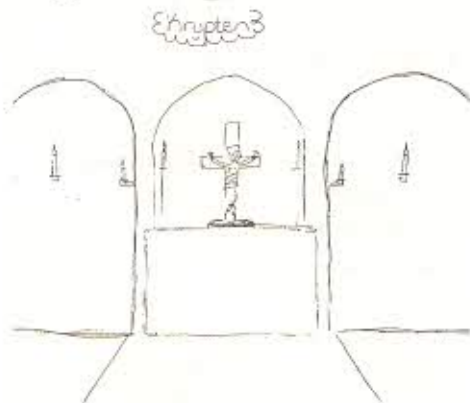
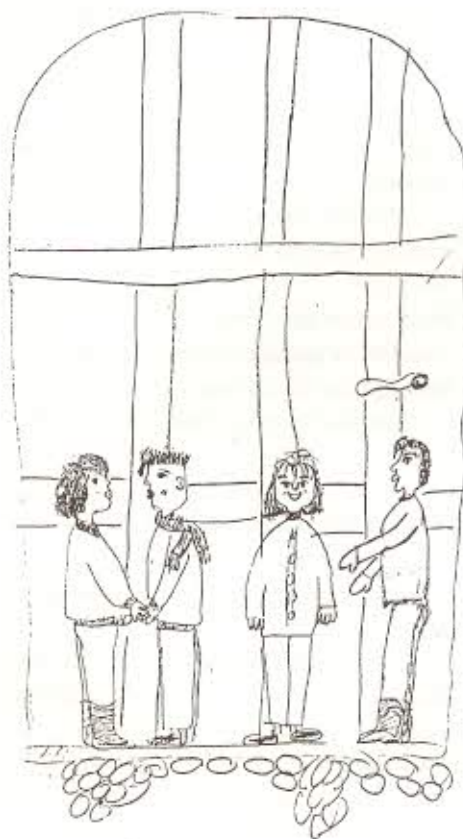
— Nej, men det er sådan et lille hus, hvor de, der er døde, kan stå, indtil de skal begraves.

De døde kan da ikke stå — de ligger ned.

Konfirmandlejr i Århus

Fredag den 8/11 tog vi på konfirmandtur til Århus. Vi tog afsted klokken 9,48 fra Odense banegård. Vi ankom til Århus banegård ca. kl. 11,48. Vi fik anbragt vores bagage på banegården, imens vi gik mod Kunstmuseet. Vi havde god tid, så vi gik først ind i Salling indkøbscenter.

Efter vi havde været i Salling, gik vi videre i regnvejret ned til kunstmuseet. Vi skulle se en udstilling, der hed »Melankoli«. Vi havde en guide, der fortalte om en masse billeder. Det var måske ikke lige vores smag, men alligevel spæn-

dende. Ude på toiletterne var der malet meget moderne og spændende kunst. Der var mange forskellige billeder f.eks. et billede af stål med et skib, hvor der hang rigtige negle ned fra skibet. Det var kunstnerens egne negle. Der var også et billede, der var snoede rør med blinkende lys. Det hed »korridor«. Før vi så udstillingen, spiste vi vores mad i cafeteriaet.

Efter kunstmuseet gik vi videre til Vor Frue Kirke i regnvejret. Vi ventede lidt udenfor, inden vi blev lukket ind. Da vi kom ind, gik vi ned i Krypten. Det var en kælder med et Stenalter og en guldfigur. Den blev stadigvæk brugt. Så kom vi op i selve kirken. Vi hørte om altertavlen og om andre tavler, der hang rundt om i kirken. Så gik vi ud i klosterhaven. Derefter gik vi ind i en anden lille kirke. Den lå i en af klosterets bygninger. Den var lille og hyggelig.

Da vi havde været i kirken, gik vi til banegården og hentede vores bagage. Så tog vi ud til hytten. Det var en flot hytte. Der var 5 rum, et badeværelse, køkken,

Lone, Harald og Janne spiller stryke

opholdsrum og sovesal i ét, en lille gang, hvor der var en mønttelefon. Der var også et rum, hvor de voksne sov. I opholdsrummet var der en lille kakkelovn.

Hold ét begyndte at lave mad. Maden bestod af en sammenkogt ret med ris. Vi var så heldige, at Kim nåede at få ild i pejsen, inden lyset gik ud. Da lyset gik, opstod det første problem: Hvor var relæet? Vi ledte ca. et kvarter. Da strømmen og lyset kom igen, blev maden lavet færdig. Maden smagte godt. Da der var blevet vasket op, begyndte vi at gøre klar til at lave gæt og grimasser. Det var sjovt. Bagefter lavede vi nogle små stykker, som vi lavede i de grupper, som vi var delt op i. De voksne var i en gruppe for sig selv. På den måde blev det alt sammen meget sjovt. Da klokken var henad 10,30 fik vi te og kage, og vi begyndte at gøre klar til at gå i seng. Vi sov ikke den halve nat.

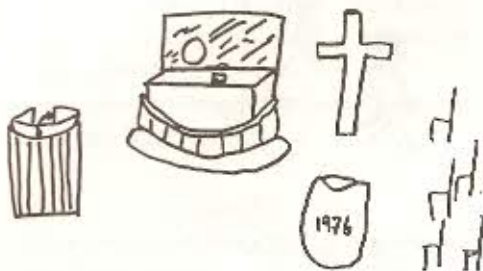
Om lørdagen blev vi vækket kl. 7,00.

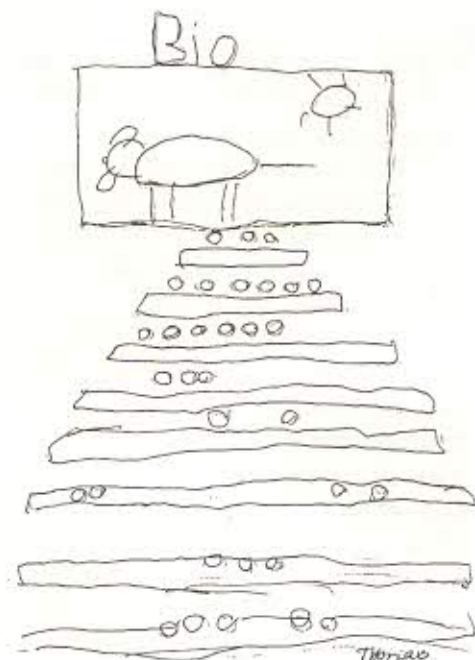
Nogle skulle lave morgenmad, og andre gik i bad. Ved 9-tiden skulle vi med bus til Diagonalcenteret, som var et almindeligt hus, der lå overfor Universitetet.

Vi kom 15 min. for tidligt, derfor prøvede vi at gå over på universitetet. Men der var låst. Da vi kom ind i Diagonalcenteret, var der en dame, der fortalte om nyreligiøse bevægelser.

Så tog vi med bussen ud til Gellerup Kirke. Det var en moderne kirke. Vi gik ind i et mødelokale og spiste vores medbragte madpakker. Da vi havde spist, fik vi lov til at gå over i Føtex. Det var et stort center på størrelse på Rosengårdscenteret. Efter en halv time skulle vi være tilbage i kirken. I Gellerup er der fire præster. De skiftes til at holde gudstjeneste. Der er fire, fordi der er mange problemer og mange forskellige mennesker. Kirken er egentlig en stor bygning, hvor kirkerummet kun er en del af det. Så derfor gik vi rundt i alle de andre rum, efter vi havde hørt om tingene i kirken.

Lørdag aften forlod vi hytten kl. 20,00 og tog i biografen for at se »Ulvehunden«. Den handler om en ulv, som er gode venner med menneskene. Vi forlod biografen kl. 21,30 og tog bus nr. 6 hjem, som vi plejede. Da vi kom hjem,

fik vi te og kage, så sang vi og bad Faderavor. Derefter gik vi i seng. Men vi lå og snakkede lidt, så kom Lone, og så sov vi.

Søndag stod vi op kl. 7,00 og spiste morgenmad. Efter vi havde spist, skulle vi pakke. Da klokken var ca. 9,10, skulle vi med bussen ind til Domkirken, hvor vi skulle til gudstjeneste. Kirken var utrolig flot! Noget større end den kirke, vi er vant til. Gudstjenesten varede i halvanden time. Præsten blev nødt til at tale i en mikrofon, for ellers kunne dem nede bagved ikke høre noget. Inden gudstjenesten var slut, gik vi altergang.

Søndag middag kl. 12,30 tog vi med bussen fra Kløverhytten, og vi blev sat af på banegården. Der ventede vi på toget i 3 kvarter. Mens vi ventede, var vi inde og købe slik og andre gode sager. Klokken ca. 13,30 stod vi på toget. Vi var meget trætte, de fleste af os havde ikke noget imod en lang køretur. Vi var hjemme på Odense banegård klokken ca. 15,30. Da sagde vi farvel til hinanden og blev kørt hjem af nogle forskellige forældre.

7. kl.

Lyset

Svært med et trøstenæ ord
når du lever med smerten,
men du ta'r fejl, når du tror,
du kan flygte fra verden.

Du er det lys, som blev tændt,
du skal varme og lyse.
Slukkes det, som blev tændt,
er der fler' der må fryse.

Tro er at livet fornyes.
Uden tro går det næppe,
ingen bør sætte sit lys
under mismodets skæppe.

Du er det lys, der blev bragt
trods de tungeste dage.
Husk hvad der engang blev sagt,
sæt dit lys i en stage.

Vantro er mismodets gys,
pas på vægen og luen
og lad det skinne dit lys
for alle i stuen.

Dagen er ny og ren,
tro det under den bringer,
fuglen slipper sin gren,
og den tror sine vinger.

Johs. Møllehave
(fra pladen »Min sang« med Anne Linnet)

Ellinge Læseforening

Af hensyn til de ældre i Ellinge, som skal i ældreklub om tirsdagen, vil Ellinge Læseforening fremover have åbent den første tirsdag i hver måned fra kl. 10-11. De andre åbningstider forbliver uændret.

Bestyrelsen

Sogneaftener

Menighedsrådene i Skellerup, Ellinge, Flødstrup og Ullerslev er gået sammen om at arrangere fire sogneaftener i den kommende vintersæson. To er afholdt.

**Torsdag den 16. januar kl. 19,30 i
Flødstrup præstegårds konfirmandstue**
Lektor Finn Jacobi, Århus: »Myte som sandhed«.

Vores opfattelse af sandheden har længe været bestemt af naturvidenskaben. Vi betragter deres resultater som sandheden om vore liv. Men er det sådan?

**Torsdag den 12. marts kl. 19,30 i
Skellerup præstegårds konfirmandstue**
Arkitekt Alan Havsteen Mikkelsen, Ærø: »Menneske og rum — kirken og dens udsmykning«.

Hvor ofte overvejer vi, hvordan et kirkerum indvirker på os?

Til arrangementerne, der er gratis, kan kirkebilen benyttes.

New York

Den unge Synnøve Søe har i aviser og blade skabt opmærksomhed om sin person. Det er bla. sket efter, at hun har udgivet 2 bøger: »Fars« og »No Credit«. I efteråret 1990 bosatte hun sig i New York, men har i september/oktober sidste år været tilbage i Danmark, dels for at være studievært i TV-3's Talkshow, men også for i H. C. Andersens Hus i København at læse eventyret »Den grimme ælling«.

Når dette læses, er hun igen i New York, hvor hun i den hektiske millionby har prøvet at være »ensom blandt andre«. På den danske sømandskirke i Brooklyn har hun imidlertid fundet et fristed og et hjem, hvor hun føler sig hjemme og bliver taget alvorligt. Hun har i taknemlighed mod de mennesker, hun mødte i Sømandskirken, sendt »HAVNENS« læsere nedenstående hilsen, som hun indleder med vers 16 i Esajas' Bog kap. 42: *»Jeg fører blinde ad ukendt vej, leder dem af ukendte stier, gør mørket foran dem til lys og bakkelandet til slette. Det er de ting, jeg gør, og dem går jeg ikke fra.«*

Med sammenbidt ansigt

I oktober var det et år siden, at jeg kom til den danske Sømandskirke i Brooklyn, New York, for første gang. Flygtet fra Danmarks kævl og middelmådige jante-lyvs liv gik jeg med ringe forventning om, at det skulle være anderledes her, ind gennem døren til kirken. Jo, det så

godt nok småligt og dansk ud. Grimme teaktræs tressermøbler modtog mig i en mørk uvenlig dagligstue. Kirken var i næste rum, så lille som en skotøjsæske med knirkende gulv og hårde stole. Jeg kom dagen efter den store basar og var kirkens eneste gæst ud over personalet. Under gudstjenesten sad jeg med sammenbidt ansigt. Her var ikke noget at komme efter, samme stemning som i

